

Από το Γεροντικό

Όταν ιδρύθηκε το Κοινόβιο του Οσίου Θεοδοσίου στην Παλαιστίνη, ήταν τόσο φτωχό που συχνά δεν υπήρχαν ούτε τα απολύτως αναγκαία για την συντήρηση των Μοναχών. Ήταν Μέγα Σάββατο απόγευμα. Περίμεναν να γιορτάσουν το Άγιο Πάσχα. Οι Αδελφοί έψαχναν απελπισμένοι ολόκληρο το μοναστήρι. Δεν ζητούσαν μεγάλα πράγματα. Για τίποτα φαγώσιμο, ούτε συζήτηση πια δεν γινόταν. Μια μικρή προσφορά κοίταζαν να βρουν, ξεχασμένη από άλλη φορά, για να μη στερηθούν τη Θεία Κοινωνία. Αδύνατον ν' ανακαλύψουν. Κι εδώ στέρηση, συλλογίζονταν. Το είπαν στο Γέροντά τους, στον Όσιο Θεοδόσιο. Τους άκουσε με απόλυτη ηρεμία σαν να συνέβαιναν όλα αυτά σε ξένη περιοχή. Ούτε την ανησυχία τους φαινόταν να συμμερίζεται ο ουράνιος εκείνος άνθρωπος και διαταγή έδωσε να είναι έτοιμο για τη νυκτερινή Λειτουργία το Άγιο Βήμα, ακόμη κι η τράπεζα για το πασχαλινό γεύμα. - Μάταιη παρηγοριά, ψιθύρισαν μερικοί. Ο Όσιος έκανε πως δεν άκουσε.

-Μήπως έγινε ασθενέστερος στη δύναμη ή ατονότερος στο να χορηγεί και σήμερα Εκείνος που έθρεψε μα το μάννα ολόκληρο λαό στην έρημο και χόρτασε τόσο πλήθος με πέντε ψωμιά;

Θαύμαζαν οι Μοναχοί την πεποίθηση του Ηγουμένου τους, μα δε κατόρθωσαν να τη συμμεριστούν.

Βασίλευε ο ήλιος όταν χτύπησε την πόρτα του Μοναστηριού κάποιος άγνωστος. Μαζί του έφερνε δυο καμήλες φορτωμένες.

-Πήγαινα μια μικρή δωρεά σε κάποια σκήτη λίγο πιο πέρα από το Μοναστήρι σας, εξήγησε στους Αδελφούς. Μα μόλις έφθασα εδώ, τα ζώα μου σταμάτησαν και με κανένα τρόπο δεν μπορούσα να τα κάνω να προχωρήσουν βήμα. Λέω μήπως θέλει ο Θεός ν' αφήσω σε σας αυτά τα λίγα τρόφιμα;

Λίγα τρόφιμα! Αυτά έφτασαν ως την Πεντηκοστή και πέρα ακόμα. Ούτε προσφορές έλειπαν για τη Θεία Λειτουργία από την ανέλπιστα δωρεά.

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΔΕΛΤΙΟ - ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΕΝΟΡΙΑΣ
ΑΓΙΑΣ ΜΑΡΙΝΑΣ ΓΕΩΠΟΝΙΚΩΝ
ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΚΑΣΣΑΝΔΡΕΙΑΣ
ΕΤΟΣ 1^ο □ ΤΕΥΧΟΣ 2^ο □ ΜΑΡΤΙΟΣ 2012

Έδρα: Γεωπονικά. Νέα Καλλικράτεια 63080 Χαλκιδική

Τηλ. Φαξ : 23990 33998

E-mail: santonio@past.auth.gr **Ιστοσελίδα:** agia-marina.webnode.com/

Άγκυρα

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΔΕΛΤΙΟ - ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΕΝΟΡΙΑΣ
ΑΓΙΑΣ ΜΑΡΙΝΑΣ ΓΕΩΠΟΝΙΚΩΝ

ΕΤΟΣ 1^ο - ΤΕΥΧΟΣ 2^ο - ΜΑΡΤΙΟΣ 2012

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ

Ύπερ Ἐξομολόγηση: Ἐρωτήματα καὶ Ἀπαντήσεις

Τι εἶναι ἡ Ἐξομολόγηση;

Ἡ Ἐξομολόγηση εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ βασικὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας. Μας δίνει τὴ δυνατότητα νὰ «στυφλωθούμε» μετὰ τὸν Θεό, νὰ ἐξετάσουμε τὴν πίστη καὶ τὴ ζωὴ μας καὶ νὰ ἐξασφαλίσουμε πνευματικὴ υγεία. Εἶναι πράξη μετάνοιας. Καὶ μετάνοια σημαίνει ἀλλαγὴ τοῦ εαυτοῦ μας, στρόφη, μεταμόρφωση. Ὅταν ἀμαρτάνουμε ἀπομακρυνόμαστε ἀπὸ τὸν Θεό. Ὅταν ὁμως μετανοοῦμε, ὁμολογοῦμε τὶς ἀμαρτίες μας καὶ ζητᾶμε συγχώρεση, ἐπιστρέφουμε σ' Αὐτόν.

Ἡ Ἐξομολόγηση μας ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὸ βάρος τῆς ἀμαρτίας. Ἐπιπλέον μας δίνει τὴν ευκαιρίαν νὰ συζητήσουμε τοὺς βαθύτερους προβληματισμοὺς μας, νὰ δεχτοῦμε συμβουλές καὶ νὰ ἐνισχυθούμε πνευματικά.

Πὼς καθιερώθηκε; Μήπως πρόκειται γιὰ πρόσφατη ἐπινοήση τῶν κληρικῶν;

Τὸ μυστήριον καθιερώθηκε ἀπὸ τὸν ἴδιον Χριστό. Αὐτός ἐδῶκε στους Ἀποστόλους τὴν ἐξουσίαν νὰ συγχωροῦν ἀμαρτίες (Ἰω. 20,23). Στὴ συνέχεια οἱ Ἀπόστολοι μετέδωσαν τὸ χάρισμα αὐτὸ στους ἐπισκόπους καὶ τοὺς πρεσβυτέρους τῆς Ἐκκλησίας. Ἔτσι, μέσω τῆς κανονικῆς χειροτονίας διακονεῖται.

Εἶναι ἀπαραίτητη ἡ Ἐξομολόγηση γιὰ ὅλους;

Μόνον ἓνας ἀναμάρτητος δε χρειάζεται Ἐξομολόγηση. Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος γράφει ὅτι ὅποιος θεωρεῖ τὸν εαυτό του ἀναμάρτητο βρίσκεται σὲ πλάνη καὶ μακριὰ ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν (Α' Ἰω. 1, 8). Ἀλλὰ καὶ ὁ μόνος ἀναμάρτητος, ὁ Χριστός, δέχτηκε τὸ βάπτισμα τῆς μετάνοιας ἀπὸ τὸν Πρόδρομο καὶ ἐδείξε τὴν ἀναγκαιότητα τοῦ μυστηρίου. Γι' αὐτὸ ἡ Ἐξομολόγηση ἀποτελεῖ ἀναπόσπαστο στοιχεῖο τῆς ὀρθόδοξης χριστιανικῆς ζωῆς.

Ποιὸς μπορεῖ νὰ ἐξομολογή;

Ὅπως προαναφέραμε, ἡ Ἐξομολόγηση γίνεται σὲ ἓναν πνευματικό. Δηλαδή σὲ ἱερέα ὁ ὁποῖος ἔχει ἐπιλεγεί εἰδικὰ γι' αὐτὸ τὸ ἔργο. Χρειάζεται βέβαια νὰ ἐπικοινωνήσουμε μαζί του γιὰ νὰ μας ὀρίσει τὸν χρόνο καὶ τὸν τόπο, ἐκτός καὶ ἀν

εξομολογεί σε καθορισμένες τακτικές ημέρες και ώρες, οπότε δεν είναι απαραίτητη η προηγούμενη συνεννόηση.

Και ο πνευματικός έχει αμαρτίες!

Ο πνευματικός δε συγχωρεί τις αμαρτίες μας με τη δική του αγιότητα ή δύναμη, αλλά με τη χάρη που του δόθηκε από τον Θεό· αυτός μεσολαβεί μόνο. Τις δικές του αμαρτίες φροντίζει να τις εξομολογείται και αυτός σε κάποιον άλλον πνευματικό.

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ

Που γίνεται η Εξομολόγηση;

Συνήθως η Εξομολόγηση γίνεται στο ναό. Μπορεί όμως να γίνει και σε κάποιο παρεκκλήσι ή άλλον χώρο.

Πώς γίνεται;

Καθόμαστε αντικρίζοντας τις εικόνες και με την προτροπή του πνευματικού εξομολογούμαστε τις αμαρτίες μας. Μπορούμε επίσης να συμβουλευτούμε τον πνευματικό για κάποιο θέμα που μας απασχολεί. Όταν ολοκληρώσουμε την εξομολόγηση γονατίζουμε και ο πνευματικός βάζοντας το πετραχήλι (σύμβολο της ιερατικής λειτουργίας του) πάνω στο κεφάλι μας ζητά από τον Θεό την άφεση των αμαρτιών μας. Φεύγοντας ασπάζομαστε το πετραχήλι και το χέρι του πνευματικού.

Τι πρέπει να πω στην Εξομολόγηση;

Στην Εξομολόγηση εξετάζουμε τα αισθήματα, τις σκέψεις, τα λόγια, τις πράξεις, τη συμπεριφορά, τις συνήθειες, τις αξίες, τις προτεραιότητες, τους στόχους, την κατεύθυνση και τον τρόπο της ζωής μας. Δεν περιοριζόμαστε στην προσωπική μας πνευματική ζωή, αλλά συνεξετάζουμε τις οικογενειακές σχέσεις, τις κοινωνικές σχέσεις, την εργασία, ακόμα και τη διασκέδασή μας. Και αυτό επειδή όλη μας η ζωή πρέπει να φωτιστεί από το Άγιο Πνεύμα. Όχι για να καταδικάσουμε τον εαυτό μας, αλλά για να εξασφαλίσουμε την πορεία μας προς τον Χριστό. Μπορούμε λοιπόν να θέσουμε στην κρίση του πνευματικού ζητήματα που μας απασχολούν, ώστε να πάρουμε αποφάσεις και να κάνουμε επιλογές πού μας προάγουν πνευματικά αποφεύγοντας ταυτόχρονα άλλες που μπορούν να ζημιώσουν τήν ψυχή μας.

Δε σκότωσα, ούτε έκλεψα... τι να εξομολογηθώ;

Όταν έχουμε τέτοια απορία, αποκαλύπτουμε ότι δε γνωρίζουμε τη διδασκαλία του Χριστού. Επειδή ο Χριστός μας διδάσκει ότι και οι αμαρτωλοί λογισμοί ακόμα μας απομακρύνουν από τον Θεό. Επίσης, αμαρτάνουμε όχι μόνο όταν πράττουμε κάτι κακό, άλλα και όταν δεν εφαρμόζουμε το καλό. Άραγε ποιος μπορεί να ισχυριστεί ότι εκπληρώνει πραγματικά την εντολή της αγάπης και μάλιστα προς τους εχθρούς του;

Υπάρχει ένας εύκολος τρόπος εξέτασης του εαυτού μου σύμφωνα με τό νόμο του Θεού;

Υπάρχουν οι Δέκα Εντολές και η ερμηνεία τους κάτω από το πρίσμα της Καινής Διαθήκης. Το τελειότερο όμως και ακριβέστερο κριτήριο είναι η εντολή της αγάπης

προς τον Θεό και προς τον συνάνθρωπο. Σύμφωνα με τα λόγια του Χριστού, σ' αυτή την εντολή περιέχονται όλες οι άλλες εντολές (βλ. Ματθ. 22,40). Δε μπορούμε, για παράδειγμα, να αγαπάμε τόν Θεό και να παραβαίνουμε τις εντολές Του. Ούτε γίνεται να αγαπάμε τους ανθρώπους και ταυτόχρονα να διαπράττουμε αδικίες σε βάρος τους. Μάλιστα η γνησιότητα της αγάπης προς τον Θεό αποκαλύπτεται από την αγάπη προς τον συνάνθρωπο (Α' Ιω. 4,20). Έτσι, όταν αδιαφορούμε για τους άλλους ή τους κακομεταχειριζόμαστε, δείχνουμε ότι δεν έχουμε αγάπη προς τον Θεό. Περιφρονούμε την εντολή Του για την αγάπη προς τον συνάνθρωπο και δέ σεβόμαστε τά δημιουργήματα Του.

Μου φαίνεται δύσκολο να μιλήσω για τόσο προσωπικά θέματα. Αισθάνομαι ντροπή. Τι θα σκεφτεί ο πνευματικός;

Πρέπει να βλέπουμε το εξομολογητήριο σαν ιατρείο και τον πνευματικό σαν γιατρό. Για εμάς η Εξομολόγηση είναι θέμα ψυχικής -συχνά και σωματικής- υγείας. Για τον πνευματικό πάλι είναι κάτι το συνηθισμένο. Δεν πρόκειται να σοκαριστεί από τις δικές μας αμαρτίες. Σίγουρα έχει ακούσει χειρότερες. Εξάλλου, δεν είναι περίεργο η ντροπή, πού μας λείπει την ώρα της αμαρτίας, να μας κυριεύει τήν ώρα της μετανοίας;

Φοβάμαι μήπως ο πνευματικός φανερώσει τις αμαρτίες μου.

Ο πνευματικός έχει ιερό καθήκον να τηρεί το απόρρητο της Εξομολογήσεως, το οποίο μάλιστα αναγνωρίζεται και από τον νόμο. Σε περίπτωση παράβασης αυτού του καθήκοντος ελέγχεται από τον Επίσκοπο του και την Εκκλησιαστική Δικαιοσύνη. Όπως αναφέραμε προώτερα, τον πνευματικό θα πρέπει να τον αντιμετωπίζουμε ως θεραπευτή. Έτσι χρειάζεται να τον περιβάλλουμε και με ανάλογη εμπιστοσύνη. Για τον λόγο αυτόν επιλέγουμε ελεύθερα και με δική μας ευθύνη τον πνευματικό, ώστε να είναι πρόσωπο με πίστη και αρετή και να έχει την καλή μαρτυρία των πιστών. Μάλιστα η παράδοση της Εκκλησίας μας συνιστά την τακτική εξομολόγηση στον ίδιο πνευματικό και την αποφυγή της εναλλαγής του. Εξάλλου, έχει διαπιστωθεί ότι συνήθως εμείς οι ίδιοι γινόμαστε αιτία κοινοποίησης της προσωπικής μας ζωής, όταν την εμπιστευόμαστε σε ακατάλληλα πρόσωπα, τα οποία δεν έχουν καν την ιδιότητα του πνευματικού.

Πώς πρέπει νά λέγονται οι αμαρτίες στον πνευματικό;

Αρκεί μία απλή, σαφής και σύντομη αναφορά. Δε χρειάζονται ούτε λεπτομέρειες (ιδιαίτερα για τα σαρκικά θέματα), ούτε μακροσκελείς εισαγωγές ή δικαιολογίες. Αν είναι απαραίτητο, θα ζητήσει ο πνευματικός περισσότερες πληροφορίες. Αυτό που σίγουρα χρειάζεται είναι ταπείνωση και συναίσθηση των αμαρτιών μας.

Τι μπορεί να μου πει ο πνευματικός;

Να εξηγήσει τη σπουδαιότητα μιας αμαρτίας. Να συμβουλευσει για την αποφυγή της. Να δώσει απάντηση σε κάποιο ερώτημα που του θέσαμε.